

Репутацията на Ревбея, колкото се отнасяше въ парично отношение, тоже не бѣше отъ завиднитѣ; освенъ това той бѣше скъперникъ, грубъ и прѣспирливъ. Но той поне бѣ чловѣкъ съ силенъ характеръ и знающъ. Отъ прѣди още, като Дантонистъ, той бѣ врагъ на Робеспьера; сега обаче той казваше, че Робеспьеръ не билъ достатъчно тероризиралъ страната.

Можеха ли тие хора да се съгласятъ съ Карно и Ле-Трувбора, които бѣха републиканци строги въ частния си животъ и дѣйци въ нищо не запятнени?

Очевидно бѣ че петия Директоръ нѣмаше защо да се колебае при избора мѣжду тие двѣ голѣми групи. Ла-Ревелиеръ, единъ отъ Жирондинцитѣ, излѣзалъ отъ ново на сцената слѣдъ 9 термидоръ, бѣше простъ и честенъ чловѣкъ. До нѣкое време той наистина държеше съ Ле-Турнбора и Карно, но скоро несходството по характеръ го накара да тръгне съ другитѣ. Рѣдко се спазва съгласието мѣжду хора облечени въ колективна властъ, когато опасността на държавата не поглъща всичкото имъ внимание, както бѣше съ Комитета на общественото спасение.

Дойде време за изборитѣ. Законодателния корпусъ, както е извѣстно, трѣбваше да възобновява третата частъ отъ състава си и това първо обновяване стана за смѣтка на бившитѣ членове на Конвента. Роялиститѣ употребиха най-дѣятелна агитация за да побъркатъ на прѣизбиранието имъ и да ги замѣнятъ съ монархисти. Кандидатитѣ имъ обаче не можаха да се надѣватъ за сполука, ако тѣ да не бѣха маскирали убѣжденията си, та за това тѣ излѣзоха въ качество на умѣрени републиканци. Маневрътъ имъ се удаде и той до тамъ усили реакцията въ съвѣтитѣ, щото усигори прѣдсѣдателството въ петтѣхъ стотинъ на генералъ Пишегрю, а въ старѣйшинския съвѣтъ на Барбо-Марбоа.